

Svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa – (2024)

1. čtení - 1 Sam 1,20-22.24-28

Odevzdávám ho Hospodinu na všechny dny, po které bude živ.

Čtení z první knihy Samuelovy.

Anna počala, a když uplynul čas, porodila syna, dala mu jméno Samuel a pravila: "Od Hospodina jsem si ho vyžádala." Muž Elkana a celá jeho rodina odešli, aby obětovali Hospodinu výroční oběť a (splnili) svůj slib. Ale Anna neodešla. Řekla totiž svému muži: "Přivedu chlapce, až ho odstavím, aby se ukázal před Hospodinem a zůstal tam navždy." Když odstavila Samuela, přivedla ho s sebou do Hospodinova domu v Silo, s tříročním býčkem, s jednou měřicí mouky a s měchem vína; chlapec byl ještě malý. Porazili býka a přivedli chlapce k Helimu. Anna řekla: "Prosím, můj pane, jako že jsi živ, můj pane, já jsem ta žena, která stála tady u tebe a modlila se k Hospodinu. Za tohoto chlapce jsem se modlila, a Hospodin vyslyšel mou žádost, jak jsem ho prosila. A proto také já ho odevzdávám Hospodinu na všechny dny, po které bude živ - je odevzdaný Hospodinu." I klaněli se tam Hospodinu.

Mezizpěv - Žl 84,2-3.5-6.9-10

Odp: Blaze těm, kdo přebývají v tvém domě, Bože.

Jak milý je tvůj příbytek, Hospodine zástupů!
Touží, ba prahne má duše po Hospodinových síních,
mé srdce i mé tělo
s jásotem tíhnou k živému Bohu.

Blaze těm, kdo přebývají v tvém domě,
stále tě mohou chválit.
Blaze člověku, jenž u tebe nalézá pomoc,
když se chystá na svatou pouť.

Hospodine, Bože zástupů, slyš mou modlitbu,
popřej sluchu, Jakubův Bože!
Štíte náš, Bože, pohleď,
popatř na tvář svého pomazaného!

2. čtení - 1 Jan 3,1-2.21-24

Smíme se nazývat Božími dětmi, a jimi také jsme!

Čtení z prvního listu svatého apoštola Jana.

Milovaní! Hled'te, jak velikou lásku nám Otec projevil, že se (nejen) smíme nazývat Božími dětmi, ale (že jimi) také jsme! Proto nás svět nezná, že nepoznal jeho. Milovaní, už teď jsme Boží děti. Ale čím budeme, není ještě zřejmé. Víme však, že až on se ukáže, budeme mu podobní, a proto ho budeme vidět tak, jak je. Milovaní, jestliže nás svědomí neobviňuje, dodá nám to radostné důvěry v Boha a dostaneme od něho všechno, zač prosíme, protože zachováváme jeho přikázání a konáme, co je mu milé. A to je to jeho přikázání: abychom věřili ve jméno jeho Syna Ježíše Krista a navzájem se milovali, jak nám to nařídil. Kdo zachovává jeho přikázání, zůstává v Bohu a Bůh v něm. A že v nás zůstává, poznáváme podle Ducha, kterého nám dal.

Zpěv před evangeliem - srov. Sk 16,14b

Aleluja. Otevři, Pane, naše srdce, abychom naslouchali slovům tvého Syna.
Aleluja.

Evangelium - Lk 2,41-52

Rodiče našli Ježíše uprostřed učitelů.

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíšovi rodiče putovali každý rok do Jeruzaléma na velikonoční svátky. Když mu bylo dvanáct let, vydali se tam na svátky jako obvykle. A když ukončili sváteční dny a vraceli se domů, zůstal chlapec Ježíš v Jeruzalémě, a jeho rodiče to nezpозorovali. V domnění, že je ve skupině (poutníků), ušli den cesty; (teprve potom) ho hledali mezi příbuznými a známými. Když ho nenašli, vrátili se do Jeruzaléma a hledali ho. Po třech dnech ho našli v chrámě, jak sedí uprostřed učitelů, poslouchá je a dává jim otázky. Všichni, kdo ho slyšeli, žasli nad jeho chápavostí a nad jeho odpověďmi. Když ho (rodiče) uviděli, celí se zarazili a jeho matka mu řekla: "Dítě, proč jsi nám to udělal? Hle, tvůj otec i já jsme tě s bolestí hledali." Odpověděl jim: "Proč jste mě hledali? Nevěděli jste, že já musím být v tom, co je mého Otce?" Ale oni nepochopili, co jim tím chtěl říci. Potom se s nimi vydal na zpáteční cestu, šel do Nazareta a poslouchal je. Jeho matka to všechno uchovávala ve svém srdci. Ježíš pak prospíval moudrostí, věkem a oblibou u Boha i u lidí.

Homilie

Drazí bratři a sestry!

Až se školáčky vrátí do školky, pochlubí se, co našli pod vánočním stromečkem. Ti trochu starší budou prý také. Všichni rádi dostávají dárky. My asi také.

Je už skoro týden po Štědrém dnu, ale já teď všem prodám nápad na nejlepší vánoční dárek. Bude se hodit na příští rok a vlastně na každý den.

A řeknu to velmi jednoduše - nejlepším dárkem je čas. Přesněji řečeno, vy sami darování druhým - v čase. Někdo řekl, že čas jsou peníze. Možná trochu měl pravdu. Ale ještě pravdivější je heslo - čas je láska!

Zeptejte se svého dítěte, zda má raději nějakou hračku, nebo vás? Vybere si vás - bude si s vámi hrát, bude s vámi trávit čas, bude s vámi pracovat. Pokud se ovšem mezi vámi a vaším dítětem už něco nepokazilo. Pak je lepší se neptat.

To, co je pro člověka nejpodstatnější a nejpotřebnější, jsou vztahy - kontakt s někým druhým. A tyto nejdůležitější kontakty jsou ty s blízkými.

Já vím, že to může být problém, že to může být těžké, že o to musíte někdy bojovat, ale je to opravdu důležité.

Dopřejte svým blízkým čas. Dopřejte jim čas i vy sami.

Když lidé umírají a jsou si toho vědomi, mají možnost se zamyslet nad svým životem, dělají si jakési zpytování svědomí. Okamžik smrti, i když je sám o sobě těžký, je také určitou milostí. Tato milost spočívá v tom, že člověk je schopen vidět svůj život v lepším světle. Smrt nám umožňuje získat lepší perspektivu k hodnocení našich činů, voleb, rozhodnutí - celého našeho života.

A jsou chvíle, kdy lidé při smrti litují takových a jiných situací svého života.

A čeho litují?

Nikdo nelituje, že pracoval málo.

Nikdo nelituje, že si nevydělal dost.

Nikdo nelituje, že si nekoupil dost věcí pro sebe.

Jestli někdo něčeho lituje, pak je to vztah s blízkými. Člověk prožívá buď vlastní odmítnutí ze strany blízkých, nebo to, že sám nedal svým blízkým to, co potřebovali.

Často je okamžik smrti okamžikem odpuštění, usmíření, prominutí. Nějakým způsobem je pak snazší dát svůj život do pořádku. A snazší je to proto, že smrt ukazuje kdo skutečně a opravdu jsou naši blízcí a naše vztahy s nimi. Tehdy zjistíme, lépe pozdě než nikdy, že matka je matka, otec je otec, dítě je dítě, bratr je bratr, sestra je sestra.

Chtěl bych zdůraznit dvě věci – za prvé věnujme čas sobě, svým blízkým, tento čas nám nejvíce chybí, tento čas je nejcennější. Za druhé - nečekejme s tím až na svou smrt. Už teď si važme své blízké a našeho bytí s nimi. Važme si těchto vztahů a budujme je.

Prožíváme svátek Svaté Rodiny z Nazareta. Pouta mezi nimi byla silná a to bylo zdrojem jejich svatosti.

I naše rodiny mohou a mají být svaté. Budou, když budeme o své vztahy pečovat. A druhá podmínka - budou takové, když do rodiny autenticky pozveme Ježíše Krista.

Až se pak školáčky vrátí do školky, budou se chlubit: Byl jsem s tatínkem a maminkou v lese, střílel jsem s tatínkem z praku a byl jsem s tatínkem a maminkou na koupališti. Budou se chlubit, že strávili čas se svými rodiči.

Ti trochu starší se budou chlubit také. Protože blízkost milujícího člověka je důležitější než hra na mobilu, než televize, internet nebo koloběžka. Amen.